

Elif GÜNTAŞ
(1945 - 15/04/1991)

Nadire Güntaş Aldatmaz, Annesi Elif Güntaş'ı Anlatıyor

Cemal Süreyya'nın bir şiiri şöyle başlar:

Sizin hiç babanız öldü mü?
Benim bir kere öldü kör oldum.
Yıkadılar aldılar götürdüler.
Babamdan ummazdım bunu, kör oldum.

Süreyya, ölüm acısını, gözünü kaybetme gibi bir metaforla anlatmış. İlle de babasına duyduğu güven, ondan bunu beklememesi bir duygudaşlık bağı kurdu aramızda. Belki de aynı toprağın insanı olmaktadır, ölüm acısını benzer hissetmemize neden olan.

Bir annenin, bir babanın ölümü bir çocuğun kıyametidir.

Annemin ve babamın ölümü, bizleri her ne kadar bu kıyametin karanlığına gömdüyse de biz oradan çıkmayı, aydınlığa kavuşmayı, yine onların bize bıraktığı sevgi, dostluk ve dayanışma ruhu gibi paha biçilmez bir miras ile başardık.

Annemin ve babamın hayatlarında öncelikleri vardı her kes gibi. Ama herkesten farklı olan onların eğitime verdikleri önemdi. Kısaca bundan söz etmek istiyorum.

Annem Elif Güntaş 1945 yılında Hênîyê Dizdû (Pınar) köyünde on bir çocuklu bir ailenin ikinci çocuğu olarak dünyaya gelir. Köylerinde okul yoktur. Okulu olan en yakın köy Halvorîye'dir. Halvorîye tahminen 5-6 km mesafededir ve o dönem herhangi bir ulaşım aracı bulunmamaktadır. Annem yürüyerek gidip geldiği Halvorîye'de iki ay kadar okula devam eder. Sonra bacağına çıkan şark çıbanı nedeniyle yürümekte güçlük çeker ve öğretmeninin de önerisi ile okula devam etmez. Böylece eğitim hayatı sona erer.

Babam Hüseyin Güntaş 1936 yılında Pîlvank (Dedeagaç) köyünde, yoksul bir ailenin ilk çocuğu olarak dünyaya gelir. Pîlvank'ta da okul yoktur ve Tûlik (Sütlüce) nahiyesindeki okula gidip gelir. Dağlık-kayalık arazide ve patika yolda saatlerce yürüyüp okula gider ve aynı yolu yürüyerek döner. Bu durum özellikle kış mevsiminde büyük zorluklar yaşatır. Bir yandan da aile ekonomisine katkı sunmak amacıyla çalışması gerekmektedir. Bu ve benzer bir çok zorluk babamın da 3. Sınıftan sonra okulu bırakmasına neden olur. Okumayı çok sevmesi ve istemesine rağmen onun da eğitim hayatı 3. Sınıf ile noktalanır. Çalışmak için şehre gider, çalışır ve daha çocuk yaşta aile ekonomisine katkıda bulunur.

Okula gitme ve okuyabilme olanağı bulamamış olmaları onların bu konudaki hassasiyetini artırır ve çocuklarının okuması için yapılması gereken her şeyi yaparlar. Örneğin, ortaokul çağına gelen kızları okula devam edebilsin diye Pîlvank'tan Tunceli merkeze taşınırlar. Sonraki yıllarda Elazığ'a yerleşmelerinde yine en önemli neden, orada eğitim olanaklarının daha fazla oluşudur.

Annem Elif Güntaş, yukarıda da belirttiğim gibi ilkokulu dahi okuyamaz, birinci sınıfa başladığının ikinci ayında okulu bırakmak zorunda kalır, ancak daha ilk gençlik yıllarında okumanın önemini kavrar ve babamın da yardımıyla okumayı yazmayı öğrenir. Eğitim ve okuma, annemin olmazsa olmazlarındandır. Bu nedenle "Okumak, adam olmak" deyimini bizde sık kullanılan bir deyimdir ve okumak, adam olmak ile eşdeğer kabul edilir. Bundan daha önemli bir şey vardır o da kız çocuklarının okuması ve böylece söz sahibi olmasıdır.

Annem okumaya verdiği önemi günlük hayatındaki faaliyetleri ile de gösterir. Günlük gazeteleri takip eder, güncel haberleri okuyup, köşe yazılarını yorumlayacak kadar birikime sahip olur. Neredeyse hiç okula gitmemiş birinin, Türkiye ve dünya gündemini takip edip anlayacak kadar bir bilgi biriktirmesi üstelik de kalabalık bir ailede çoluk çocuk sahibi olarak bunu başarabilmesi gerçekten olağandışı bir çaba gerektirir. Bu çabanın içinde daha saymadığım onlarca şeyin yanında çocuklarının okul hayatını takip edip, onlara ev ödevlerinde yardımcı olmak da vardır.

İşte bizler bu çabanın ürünüyüz. Umuyor ve diliyorum ki Elif Güntaş'ın eğitime verdiği önem ve bu konudaki çabası tüm çocuklara örnek olur.

28 Nisan 2022

Nadire GÜNTAŞ ALDATMAZ

Elif GÜNTAŞ
(1945-15/04/1991)

